

* * *

Ледачі люди,
сходи та виходи,
двигун засинає
сам-на-сам

нінащо нікуди

НЕ ТРЕБА ЇХАТИ.

Чи не краса?..

Мале багаття, велика іскорка,
Задивися на мить – й пастка.

нінащо нікуди

НЕ ТРЕБА ЇХАТИ

будь ласка.

Обирай: або сон, або вигадки;
Яке-не-яке чи чуже?!
Ну, куди тобі треба їхати?
Ну, куди тобі треба ще?!

.....
Двигун слухав весни,
Й потроху вирвався,
Спантеличив і автора, й читача:

Це все мало бути в сенсі

Мені НЕ ТРЕБА ЇХАТИ анікуди,
Я й так тримаюсь твого плеча.

Щоб знайти тебе,
Інших мап не шукаю;

Просто змінила масштаб –
Й що ходи тепер,
Що літай...
Ну, а я знайшла.

* * *

У мене
також немає дому, знаєш.
Якщо знайдеш –
то це назавжди.
Нема і дверей, відчинених навстіж,
проте йти
є завжди
куди.

Ти зажди,
може, влітку цю втому вловиш.
Не тепер: не проси, не піду!
Може, літом, блукаючи
лісом босоніж,
ти вполюєш жадану біду.

Бо якщо надивитись на зорі,
перед тим як лягти до постелі,
вони
ще бодай
кілька хвилин
сятимуть
зі стелі.